

265

2622-2633

3. Cikkely: AZ EGYHÁZ IDEJÉBEN

2623 Pünkösd napján az Ígéret Lelke kiáradt a tanítványokra, akik "mind együtt voltak ugyanazon a helyen" (ApCsel 2,1), Őt várva "mind ... állhatatosan egy szívvel és egy lélekkel imádkoztak" (ApCsel 1,14). A Lélek, aki tanítja az Egyházat és eszébe juttatja mindazt, amit Jézus mondott, az imádságos életre is nevelni fogja.

2624 Az első jeruzsálemi közösségben a hívők "állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban" (ApCsel 2,42). Ez az összefüggés az Egyház imádságának állandó jellemzője: az apostoli hitre alapszik, a szeretet pecsételi meg és az Eucharisztia táplálja.

2625 Ezek az imádságok azok, melyeket a hívők a Szentírásban hallanak és olvasnak, de a jelen helyzetekre alkalmazzák őket, főként a zsoltárokat, abból kiindulva, hogy Krisztusban beteljesedtek. A Szentlélek, aki így Krisztusra emlékezteti imádkozó Egyházát, be is vezeti a teljes igazságba, és új imaformulákat támaszt, melyek kifejezik Krisztus kifürkészhetetlen, az életben, a szentségekben és a küldetésben ható misztériumát. Azok az imaformák, melyeket a kánoni apostoli iratok közölnek, meghatározók maradnak a keresztény imádság számára.

I. Az áldás és az imádás

2626 Az áldás a keresztény imádság belső, legmélyebb vonulatát fejezi ki: Isten és az ember találkozása. Benne Isten ajándéka és az emberi elfogadás szólítja egymást és egymásba kapcsolódik. Az áldó imádság az ember válasza Isten ajándékaira: mivel Isten megáld, az emberi szív viszonzásul áldást tud mondani Neki, aki minden áldás forrása.

2627 E vonulatot két alapvető forma fejezi ki: az áldás egyrészt a Szentlélektől vezetve Krisztus által fölszáll az Atyához (áldást mondunk Neki, mert megáldott minket); másrészt az Atyától a Krisztus által leszálló Szentlélek kegyelmét esdi (Ő megáld minket).

2628 Az imádás az ember alapvető magatartása, aki Teremtője színe előtt teremtménynek ismeri el önmagát. Magasztalja az Úr nagyságát, aki megteremtett, és az Üdvözítő mindenhatóságát, aki a rossztól megszabadít minket. Az imádás a szellem leborulása a "dicsőség Királya" előtt és meghajló elcsöndesedés Isten előtt, aki "mindig nagyobb". A háromszor szent és mindenekfölött szeretetreméltó Isten imádása alázattal tölt el és biztonságot ad alázatos kéréseinknek.

II. A kérő imádság

2629 Az Újszövetségben az alázatos kérést sok, eltérő színezetű szó fejezi ki: kérni, keresni, esdeklni, segítségül hívni, kiáltani, hangosan kiáltani, sőt "imádságban harcolni". De a leggyakoribb, mert a legkeresetlenebb, a kérés. A kérő imádsággal kifejezzük, hogy tudatában vagyunk Istenhez fűződő kapcsolatunknak: mint teremtmények nem önmagunktól eredünk, sem a nehézségeknek nem vagyunk urai, és nem vagyunk önmagunk végső célja sem, sőt amikor vétkezünk, mint keresztények tudjuk, hogy elfordulunk Atyánktól. A kérés már bizonyos visszatérés Őhozá.

2630 Az Újszövetségben szinte nincs siralom-imádság, ami az Ószövetségben gyakori volt. Az Egyház imádságát a remény már a föltámadt Krisztushoz köti, jóllehet még a várakozás állapotában vagyunk és naponta meg kell térnünk. A keresztény kérés más mélységből fakad, abból, melyet Szent Pál sóhajtozásnak nevez. E sóhajtozás a teremtésé, mely "sóhajtozik és vajúdik" (Róm 8,22), de a miénk is, akik "várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását, reményben ugyanis már üdvözültünk " (Róm 8,23--24), végül magának a Szentléleknek elmondhatatlan sóhajtozásai, aki "segíti gyöngeségünket, mert mi még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk" (Róm 8,26).

2631 A bocsánatkérés a kérő imádság első lépése (vö. a vámos imájában: "Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek": Lk 18,13). Az igaz és tiszta imádság előzménye. A bizalomteljes alázat visszahelyez az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal és egymással való közösség fényébe: ezek után "bármit kérünk, megkapjuk tőle" (1Jn 3,22). A bocsánatkérés megelőzi mind az eucharisztikus liturgiát, mind a személyes imádságot.

2632 A keresztény kérés középpontja a Jézus tanítása szerint eljövendő ország keresése és vágya. A kéréseknek rangsora van: az első az ország, ezt követi mindaz, ami szükséges a fogadásához és az eljövételében való együttműködéshez. Ez a Krisztus és a Szentlélek küldetésével -- mely most az Egyház küldetése -- való együttműködés az apostoli közösség imádságának tárgya. Pálnak, az Apostolnak imádsága mutatja, mennyire át kell hatnia a keresztény imádságot az összes egyházra kiterjedő isteni gondoskodásnak. Az imádsággal minden megkeresztelt ember hozzájárul az Ország eljövételéhez.

2633 Amikor így részesedünk Isten üdvözítő szeretetében, megértjük, hogy az imádságnak minden szükséglet tárgya lehet. Krisztus, aki mindent magára vett, hogy mindent megváltson, megdicsőül a kérések által, amelyeket mi az ő nevében az Atya elé terjesztünk. Ezzel a bizalommal buzdít bennünket Jakab és Pál, hogy minden helyzetben imádkozzunk.